

deri, at de i Kapitel 1 for Tjenestemænd fastsatte almindelige Bestemmelser er ikke gældende for Ministre. Jeg kom til at tænke paa, at der er en anden Paragraf, som vel heller ikke kan komme til at gælde for Ministrene, det er § 53 i Kapitel 2. I § 53 staar der nemlig den Sætning, at enhver Tjenestemand er forpligtet til at søge sin Afsked fra Udgangen af den Maaned, hvori han fylder 70 Aar. Det vilde naturligvis være ganske behageligt, om man, uden at ønske Død over forskellige Ministre, dog kunde have et Haab om at faa dem til at fjerne sig fra den Post, de sidder paa, nemlig naar de fylder 70 Aar. Men jeg ved ikke, om § 53 kan gøres gældende overfor Ministre.

Med Hensyn til Lovforslagets §§ 15 og 16 maa jeg jo tro, at hvad der der fastslaas, fastslaas som Følge af en gammel Fordom, som vel særlig det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (Søren Svendsen), der talte paa Venstres Vegne, har været en ivrig Talsmand for at faa opretholdt, og som jeg er ham meget taknemmelig for, at han dog har opretholdt i en ellers saa moderne Lov som denne.

I § 17 tales der om disciplinær Forfølgning mod Tjenestemænd for tjenstlige Forseelser. Det er mig ganske ufatteligt, at man i en Tid, hvor man gaar til at ophæve den ene Særstraffelov efter den anden, her vil begynde at indføre en ny Form for Retsfølgning, enten det saa er mod den ene eller den anden Etat.

Jeg skal ganske kort omtale Stedstillæget. Jeg blev noget forundret over den forskellige Sats af de Stedstillæg, der gives, idet Stedstillægene er højst for København og derefter gaar nedad. Tager man en ensartet Stilling, som en Tjenestemand kan søge i København eller i en Provinsby eller ude paa Heden, saa er jeg sikker paa, at ikke een Tjenestemand, hvis han havde Udsigt til at faa Stillingen i København, vilde unnlade at søge denne, selv om han ikke fik Stedstillæg. Selve Stedstillæggets Façon forekommer mig derfor noget underlig.

Jeg skal saa gaa over til den Del, som har været meget omtalt, nemlig § 92, om lige Løn for lige Arbejde. Her maa vi jo i allerhøjeste Grad sige, at nu lever vi ikke længere under en Barmhjertighedslovgivning eller Tilfældighedslovgivning af nogen som helst Art; nu ønsker vi at give lige Løn for lige Arbejde. Det forekommer mig derfor mærkværdigt — og jeg har ikke hørt nogen af de Talere, som er kommet ind paa dette, modsige det —

at med Hensyn til Dyrtidstillæget gør man Forskel paa gifte og ugifte.

Men endnu mere uheldigt finder jeg, at Bestemmelsen i § 92, Stykke 5, angaaende Dyrtidstillæg kommer til at virke i de Tilfælde, hvor baade Mand og Kone er Tjenestemænd. Jeg kan ikke tro, at man i en retfærdig Lønningslov kan opretholde denne Bestemmelse.

Hovedmangelen ved hele Lønningskommissionens Arbejde er, at Tjenestemændene stadig kommer til at leve paa en usikker Lønford, og de her foreslaaede Lønninger kan kun betyde Lønninger for et Aar. Der vil være en stadig Uro paa hele dette Lønningsomraade, og en af Grundene er, at den glidende Lønskalas Repræsentanter ikke har opnaaet at faa deres Krav ført igennem. Jeg skal ligesom det ærede Medlem fra Kellersrup (N. P. Jensen) udtale min største Forbavselse over, at her optræder Ordførerne for de tre store Partier og taler for den glidende Lønskala, medens de har givet blankt op overfor Socialdemokraterne. Jeg finder det ikke værdigt for de tre Partier. Jeg ser ogsaa, at Socialdemokraternes Ordfører i den Tale, han holdt, udtalte: Først da vi blev enige om at fordømme Systemet... — det ærede Medlem bruger saa stærke Ord som dette: at fordømme Systemet. Det er dette, de tre Ordførere her har svaret paa; den Maade, hvorpaa Systemet er fordømt, er den, at de alle tre her i Salen har taget til Orde for Systemet.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg gaa over til at omtale en Del specielle Lønninger. Jeg skal først nævne en Udtalelse af Venstres Ordfører, som jeg ikke finder nær saa tilfredsstillende som hans udmærkede Udtalelser om den gifte Kvindes Stilling. Venstres Ordfører sagde, at Borgerne skal føle sig tilfredse med at bringe de Ofre, som er nødvendige for, at der skal kunne ydes de Lønninger, som behøves. Jeg finder dette Udtryk: bringe Ofre, ganske urigtigt i denne Sammenhæng. I den private Bedrift taler man ikke om at bringe Ofre overfor sin Førstemand eller sin Tjenestedreng, men man taler om, hvilken Løn der skal bydes for udført Arbejde. Der er ogsaa et andet Punkt, jeg vil omtale. Venstres Ordfører refererede det nu forelagte Lovforslag, og han valgte af denne Buket de tre Steder, hvor Lønstillæget har naaet sin største Højde, hvorved han kom til Lønninger, som var steget med indtil 180 pCt. Jeg finder det ganske urigtigt overfor den